

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 13C/398/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113233489
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2016:2113233489.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobcu: M. T., nar. XX.XX.XXXX, D. na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody, J. XX/XXX, T. XXX XX N., zastúpený: JUDr. Peter Peružek, advokát, Radlinského 1, 920 01 Hlohovec, proti žalovaným: 1. Slovenská republika - Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby N. J., 2. Generálny riaditeľ Zboru väzenskej a justičnej stráže, Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Šagátova 1, 813 04 Bratislava, 3. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Šagátova 1, 813 04 Bratislava, žaloba z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania každý v rozsahu 100 % trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 29.11.2013, doručenu súdu dňa 05.12.2013, pôvodne podanou len proti žalovanému v 1. rade, domáhal, aby súd v konaní vyniesol rozsudok:

I. Žalovaný porušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi.

II. Žalovaný je povinný upustiť od svojho konania a napraviť protiprávny stav a to tak, že zabezpečí, aby žalobca mal taký istý prístup k návštevám priamym kontaktom ako iní odsúdení v iných ústavoch na výkon trestu so stredným stupňom stráženia na území Slovenskej republiky v súlade splatnými právnymi predpismi.

III. Žalovaný je povinný upustiť od svojho konania a zabezpečiť, aby žalovaný neuplatňoval voči žalobcovi rozhodnutie Generálneho riaditeľa zboru väzenskej a justičnej stráže č. 33/2012, nakoľko uvedené rozhodnutie porušuje rovnaké zaobchádzanie z dôvodu diskriminácie z dôvodu veku aj pohlavia.

IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Uzneseniami tunajšieho súdu č.k. 13C/398/2013-119 zo dňa 24.10.2014 a č.k. 13C/398/2013-178 zo dňa 21.09.2015 bolo pripustené, aby do konania na strane žalovaných pristúpil k žalovanému v 1. rade najskôr žalovaný v 2. rade a následne aj žalovaný v 3. rade.

3. Uznesením č.k. 13C/398/2013-119 zo dňa 24.10.2014, uznesením č.k. 13C/398/2013-178 zo dňa 21.09.2015 a uzneseniami vyhlásenými za účasti všetkých subjektov na pojednávaní dňa 11.02.2016 a na pojednávaní dňa 29.03.2016 bola pripustená zmena žaloby tak, že súd v konečnom dôsledku rozhodoval o petite v nasledovnom znení:

- I. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade porušili zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi.
- II. Žalovaný v 1. rade porušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi, keď od 28.08.2012 do 31.12.2013 nezabezpečil, aby žalobca mal taký istý prístup k návštevám priamym kontaktom ako iní odsúdení v iných ústavoch na výkon trestu so stredným stupňom stráženia na území Slovenskej republiky v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi.
- III. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú povinní upustiť od svojho konania a zabezpečiť, aby žalovaní v 1., 2. a 3. rade neuplatňovali voči žalobcovi rozhodnutie Generálneho riaditeľa zboru väzenskej a justičnej stráže č. 33/2012, nakoľko uvedené rozhodnutie porušuje rovnaké zaobchádzanie z dôvodu diskriminácie z dôvodu veku ako aj pohlavia.
- IV. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú povinní upustiť od svojho konania a zabezpečiť, aby žalovaní v 1., 2. a 3. rade neuplatňovali voči žalobcovi rozhodnutie Generálneho riaditeľa zboru väzenskej a justičnej stráže č. 23/2014, nakoľko uvedené rozhodnutie porušuje rovnaké zaobchádzanie z dôvodu diskriminácie z dôvodu veku ako aj pohlavia.
- V. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú povinní upustiť od svojho konania a zabezpečiť, aby žalovaní v 1., 2. a 3. rade neuplatňovali voči žalobcovi Rozkaz ministra spravodlivosti SR č. 16/2015, nakoľko uvedené rozhodnutie porušuje rovnaké zaobchádzanie z dôvodu diskriminácie, z dôvodu veku ako aj pohlavia.
- VI. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť sumu 13.000,- eur žalobcovi, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- VII. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že žalovaný v 1. rade sa voči žalobcovi dopúšťa priamej diskriminácie podľa ustanovenia § 2a ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon), pretože odsúdení v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody napr. F. F. - V., C., V., K. so zaradením v strednom stupni stráženia v diferenciálnej skupine „C“ vykonávajú návštevy priamym kontaktom a majú iné výhody, ako sú poskytované žalobcovi. Z uvedeného dôvodu sa so žalobcom koná menej priaznivo ako s iným odsúdeným v porovnateľnej situácii, a to len z dôvodu, že vykonáva trest odňatia slobody v ústave N.. Z uvedeného dôvodu sú diskriminovaní aj rodinní príslušníci. V ustanovení § 24 zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody sa upravuje, že návšteva odsúdeného v ústave s minimálnym stupňom stráženia a v ústave so stredným stupňom stráženia sa vykonáva spravidla priamym kontaktom, návšteva odsúdeného zaradeného do ústavu s maximálnym stupňom stráženia sa vykonáva spravidla bez priameho kontaktu. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, či sa návšteva odsúdeného vykoná s priamym kontaktom alebo bez priameho kontaktu. Z uvedeného ustanovenia nevyplýva žiaden právny nárok na návštevu priamym kontaktom, no na strane druhej by sa mala po celom území Slovenskej republiky v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia uplatňovať rovnaká prax pri realizovaní návštev priamym kontaktom, keďže v iných ústavoch, kde vykonával trest žalobca, fungovali návštevy priamym kontaktom. Z tohto dôvodu by malo v rovnakých ústavoch platiť rovnaké zaobchádzanie a výhody, pritom by nemalo závisieť od rozhodnutia riaditeľa, ktoré je nepreskúmateľné, nakoľko je čisto subjektívne. Žalobca dvakrát požiadal vykonať návštevu priamym kontaktom, a to dňa 10.07.2013 a 01.08.2013, pričom ju riadne odôvodnil jednak okolnosťou, že návšteva priamym kontaktom umožní rozprávať sa naraz s 5 osobami, nakoľko bez priameho kontaktu je tam len jeden telefón a druhú odôvodnil tým, že nemal návštevu v mesiaci júl 2013, nakoľko jeho rodina nemala umožnenú návštevu priamym kontaktom, hrozí narušenie vzťahov, psychická ujma žalobcovi a v konečnom dôsledku je to v rozpore aj s resocializáciou, keď sa neumožňuje návšteva priamym kontaktom. Rozhodnutie Generálneho riaditeľa zboru väzenskej a justičnej stráže č. 33/2012, je diskriminačné, keďže obsahuje diskriminačné ustanovenia na základe pohlavia a veku, pričom táto diskriminácia sa priamo dotýka práv žalobcu. Diskriminačné ustanovenia tohto rozhodnutia žalobca nachádza v tom, že osoby mužského pohlavia a osoby vo veku do 40 rokov sú diskriminovaní oproti osobám ženského pohlavia a osobám starším ako 40 rokov, nakoľko podľa tohto rozhodnutia majú z rozhodnutia riaditeľa osoby mužského pohlavia a osoby do 40 rokov automaticky pridelenú vyššiu hodnotu sociálneho zlyhania, a to bez toho, aby sa dopustili akéhokoľvek negatívneho správania, čo napr. má pre žalobcu negatívny dopad pri podaní žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pretože má žiadateľ automaticky o dva body viac tzv. skóre tzv. resocializačnej prognózy, než osoby ženského pohlavia nad 40 rokov. Podľa žalobcu je neprípustné, aby sa postupovalo podľa takto vypracovaných tabuliek, ktoré vznikli na základe a podklade nejakých štatistík, keďže takto je žalobca penalizovaný i za správanie iných osôb mužského pohlavia mladších ako 40 rokov.

5. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na pripustenie vstupu žalovaného v 2. rade do konania a návrh na pripustenie prvej zmeny petitu žaloby, tieto návrhy žalobca odôvodnil tým, že žalovaný v 1. rade sa vo svojom písomnom stanovisku vyjadril, že v (pozn. pôvodnom) bode II. žaloby nie je pasívne legitimovaným. Ďalej žalobca uviedol, že sa ho diskriminácia uvedená v oblasti č. 5, 6 prílohy č. 9 priamo dotýka, nakoľko zo strany riaditeľa ústavu bol v roku 2013 podaný návrh na zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody, kde jedným z dôvodov bolo aplikovanie prílohy č. 9 v oblasti č. 5 a 6, kde sa využilo stredné riziko sociálneho zlyhania. V minulosti, teda v čase podania žaloby, riaditeľ ústavu diskriminačne konal voči žalobcovi a jeho rodine. Žalobcu preeskortovali do ústavu v N. dňa 28.08.2012 z dôvodu prijatia na L. v Q., pričom predtým vykonával trest odňatia slobody v D. F. F. - V., kde mal v diferenciacnej skupine „C“ automaticky každú návštevu priamym kontaktom, dokonca aj vtedy, ak odsúdený porušoval svoje povinnosti. Priamy kontakt nebol v ústave D. F. F. - V. umožnený len vtedy, ak odsúdený vykonával disciplinárny trest celodenného umiestnenia do uzavretého oddelenia, pričom vtedy bola návšteva bez priameho kontaktu. Rovnako priamym kontaktom boli vykonané návštevy aj v iných ústavoch ako K., C., A.. Žalobca dodáva, že aj po zmene právnej úpravy, a to § 18 ods. 2 písm. e) vyhlášky č. 368/2008 Z.z. účinné od 01.01.2014, sa v iných ústavoch vykonávajú návštevy priamym kontaktom, ak samozrejme nie je odsúdený disciplinárne potrestaný. Po príchode do D. N. požiadal žalobca o schválenie návštevy priamym kontaktom v mesiaci september 2012, túto riaditeľ ústavu zamietol. Pričom logicky od 28.08.2012 do septembra 2012 nielenže prešiel veľmi krátky čas, ale žalobca sa žiadneho disciplinárneho previnenia nedopustil, ale žalovaný - ÚVTOS N. v zastúpení jeho riaditeľom svojvoľne bez náležitého odôvodnenia návštevu priamym kontaktom nepovolil. Dňa 23.10.2012 mal žalobca eskortu kvôli podanej žiadosti o obnovu konania do ÚVTOS A. kde mu dňa 26.10.2012 umožnili návštevu priamym kontaktom. Po návrate z eskorty do ÚVTOS N. požiadal žalobca o možnosť návštevy priamym kontaktom, ale táto bola v mesiacoch november 2012, december 2012, január 2013, február 2013, marec 2013 vždy zamietnutá. Na dôvazok uvádza žalobca, že ak vtedy existovali tzv. odôvodnené prípady, prečo takúto poznámku neuviedli do svojich rozhodnutí o nepovolení návštev. Opakovane uvádza žalobca, že v mesiacoch november 2012, december 2012, január 2013, február 2013, marec 2013 nebol disciplinárne riešený, a preto neexistoval žiaden dôvod okrem zjavnej diskriminácie, aby žalovaný - ÚVTOS N. neumožňoval návštevy priamym kontaktom. Z dôvodu neschválených návštev mal možnosť žalobca vidieť svoju matku posledný krát dňa 26.10.2012, a potom až 27.04.2013, nakoľko nezvládala matka žalobcu návštevy so žalobcom cez plexisklo, teda bez osobného kontaktu. Z tohto dôvodu sa matke žalobcu zhoršil aj zdravotný stav, nakoľko má žalobca veľmi silný citový vzťah s matkou. Na tomto zdravotnom stave matky žalobcu má podiel riaditeľ ÚVTOS N., čo žalobca potvrdzuje aj správou lekára zo dňa 04.11.2013. Na dôvazok uvádza žalobca, že nakoľko mal v mesiaci apríl 2013 návštevu priamym kontaktom, že uvedené bude pokračovať rovnako aj v mesiaci máj a jún 2013, opakovane žalovaný vydával zamietavé stanoviská k možnosti návštev priamym kontaktom, pričom v predmetných rozhodnutiach absentuje odôvodnenie. Diskriminácia vyústila v mesiacoch júl a august 2013, kedy nebola povolená žiadna návšteva žalobcovi. Žalobca poukazuje, že premiestnenie do ústavu v Leopoldove bolo za účelom návštevy strednej školy, pričom žalobca mal vo výkone trestu v ústave v F. F. - V. lepšie podmienky - návštevy priamym kontaktom, denné telefonovanie, ale najmä okolnosť, ktorú žalovaný - ÚVTOS N. neberie do úvahy, a to snaha žalobcu o posilnenie sociálnych pozitívnych väzieb a sociálnych kontaktov, čo má vplyv na plnenie účelu výkonu trestu. K tzv. negatívnym poznatkom žalobca uvádza a pripája stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR, kde je jednoznačne uvedené, že negatívny poznatok nie je disciplinárny trest, pričom žalobca nebol nikdy pracovníkmi žalovaného upozornený, že by konal nejakou protiprávne resp. nevhodne. Nie je možné sa odsúdenému teda ani žalobcovi odvolať voči negatívnemu ani pozitívnemu poznatku, nakoľko konanie o týchto poznatkoch neexistuje. Do pozornosti súdu dáva žalobca najmä korešpondenciu ohľadom návštevy rodičov žalobcu v roku 2013, kde je odpoveď riaditeľa žalovaného negatívna bez náležitého odôvodnenia.

6. Návrh na pripustenie vstupu žalovaného v 3. rade do konania a návrh na pripustenie druhej zmeny petitu žaloby žalobca odôvodnil tým, že žalovaný v 2. rade zmenil rozhodnutie č. 33/2012 a nahradil ho predpisom RGR č. 23/2014, a tým, že žalobca je diskriminovaný aj po 20.05.2014.

7. Návrh na pripustenie tretej zmeny petitu žaloby odôvodnil žalobca tým, že od 01.01.2016 by sa mal aplikovať Rozkaz ministra spravodlivosti SR č. 16/2015 o zaobchádzaní s obvinenými a odsúdenými zo dňa 21.12.2015. V uvedenom rozkaze je príloha, ktorá bola pôvodne pod číslom 7, očíslovaná číslom 9, pričom znenie by malo byť rovnaké, totožné je aj bodovanie. Podľa hodnotenia vychádzajúceho z uvedenej prílohy, žalobca je rovnako negatívne hodnotený len z toho dôvodu, že je muž vo veku do 40 rokov. Žalobca ďalej poukazuje na to, že bolo rozhodnuté o podmienčnom prepustení žalobcu z výkonu

trestu, ktoré však zatiaľ nie je právoplatné, odvolanie podal prokurátor, pričom práve pri hodnotení podľa uvedenej prílohy č. 7 rozhodnutia č. 23/2014 mal žalobca ako priťažujúce dva body.

8. Návrh na pripustenie štvrtej zmeny petitu žaloby odôvodnil žalobca tým, že je pre neho kontakt s rodinou nenahraditeľný, žiadna finančná satisfakcia mu nenavrátí spôsobenú ujmu alebo psychické zdravie jeho rodičov, ale uplatňuje si aj finančné zadosťučinenie, keďže nemohol vykonať návštevy priamym kontaktom spolu až 13x za obdobie september 2012 až december 2013. V roku 2012 sa jednalo o tri návštevy - mesiace september, november, december. V roku 2013 to bolo 10 návštev, pretože návšteva priamym kontaktom bola povolená len v mesiaci apríl a október 2013. V mesiaci november 2012 a v mesiacoch január, február, marec, júl, august 2013, nemal vôbec realizovanú návštevu práve kvôli diskriminácii. Suma 1.000,- eur za každú zmarenú návštevu je podľa názoru žalobcu len symbolická.

9. Žalobca sa na pojednávaní ďalej vyjadril, že ak žiada vo výroku, aby všetci žalovaní upustili od svojho konania, myslel tým hodnotenie žalobcu za použitia uvedených rozkazov generálneho riaditeľa. Pokiaľ ide o zásadu rovnakého zaobchádzania v prípade návštevy priamym kontaktom, tu sa žalobca domáha upustenia od uvedeného konania iba u žalovaného v 1. rade. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/140/2015 žalobca uviedol, že predmetom žaloby, resp. odmietnutia žaloby, bola tá skutočnosť, že žalobca žiadal preskúmať rozhodnutie žalovaného v 1. rade, pričom platná právna úprava po 01.01.2014 neumožňovala prieskum takýchto rozhodnutí žalovaného v 1. rade, nakoľko žalobca sa mohol obrátiť s podnetom na prokuratúru, ktorý vykonáva dozor nad vykonávaním trestu, z toho má za to, že predmetné rozhodnutie je irelevantné k posudzovanej veci. Právom záverečnej reči žalobca uviedol, že má za to, že preukázali diskrimináciu spočívajúcu v neumožnení návštev priamym kontaktom, a to nielen výpoveďou žalobcu, ale hlavne textom zákona. Doplnením dokazovania práve správou z ÚVTOS F. F. - V. a C. a následnými výsluchmi svedkov X. Q., Y. J., N. Q. a Y. H., by bolo preukázané, že vyššie menovaní, ktorí vykonávali trest odňatia slobody v rokoch 2012 do konca roka 2013, mali všetci návštevy s priamym kontaktom. Dôvodnosť žaloby vyplýva však najmä z textu zákona, pretože ak na vyššie uvedené osoby pri rovnakom znení zákona na celom území SR, musí byť aj aplikácia tohto práva zhodná pre všetkých zúčastnených vrátane žalobcu. Vo vzťahu k druhej časti žaloby má žalobca za to, že preukázali, že znenie príslušných rozkazov generálneho riaditeľa, ako aj rozkazu ministra spravodlivosti, je diskriminačné, nakoľko z trestného spisu by bolo zrejmé, že hodnotenie sociálneho rizika zohralo kľúčovú úlohu pri tom, že Krajský súd zmenil rozhodnutie Okresného súdu Trnava o podmienечnom prepustení žalobcu.

10. Ako dôkazy žalobca označil žiadosti žalobcu o návštevu zo dňa 14.11.2012, 19.11.2012, 10.07.2013, 01.08.2013, 20.11.2013, 20.02.2014, 15.04.2014, Rozkaz Generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 33/2012, Žiadosť o povolenie návštevy priamym kontaktom - odpoveď zo dňa 21.11.2013, Žiadosť o povolenie kontaktnéj návštevy na mesiac december 2013 zo dňa 12.11.2013, Vyjadrenie ohľadom návrhu na zmenu spôsobu výkonu trestu zo dňa 12.11.2013, Potvrdenie o zdravotnom stave zo dňa 04.11.2013, Návrh riaditeľa ústavu na zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 12.08.2013, Príloha č. 9 k RGR č. 33/2012, Zoznam návštev od 11.06.2009 do 24.04.2013, Oznámenie o výsledku prešetrovania sťažnosti zo dňa 24.10.2013, Rozkaz Generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 23/2014, Hodnotenie rizika sociálneho zlyhania zo dňa 21.10.2015, potvrdenie zo dňa 24.02.2015, Návrh na začatie konania zo dňa 20.02.2015, Odpis registra trestov zo dňa 29.03.2016, Skrátený výpis klienta zo dňa 15.08.2013, Návrh riaditeľa ústavu o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 21.07.2014, Odpis registra trestov zo dňa 14.07.2014, Žiadosť o zahľadanie DT podľa § 61 ods. 2 zák.č. 475/2005 Z.z. zo dňa 14.01.2016, Žiadosť o zahľadanie DT podľa § 61 ods. 1 zák.č. 475/2005 Z.z. (v znení platnom do 31.12.2013) zo dňa 14.01.2016, Žiadosť o zahľadanie disciplinárnych trestov - odpoveď zo dňa 10.02.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 23S/85/2012 zo dňa 17.09.2014, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/99/2014 zo dňa 06.10.2015, podanie žalobcu zo dňa 18.04.2016 a 12.09.2016, a tiež navrhol vykonať dokazovanie výsluchom žalobcu.

11. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe vyjadril v podaní zo dňa 02.01.2013, kde uviedol, že žalobca je zaradený v strednom stupni stráženia, diferenciačná skupina „C“. Žalobca dňa 27.04.2013 vykonal kontaktnú návštevu, ktorú mu na základe jeho žiadosti povolil riaditeľ ústavu N.. Následné správanie žalobcu v súvislosti s výkonom trestu odňatia slobody nebolo v zmysle platných právnych predpisov, na požadovanej úrovni. Dňa 05.06.2013, 15.07.2013 bol žalobca disciplinárne potrestaný a v dňoch

18.06.2013, 28.06.2013, 07.08.2013, 22.10.2013, 29.10.2013 boli v aplikácii VVVT vykonané záznamy o negatívnom správaní, resp. porušení povinnosti v zmysle § 39 písm. b) zákona č. 475/2005 Z.z., bez disciplinárneho potrestania, riešené upozornením na nevhodné správanie. Vyššie uvedené správanie sa odsúdeného v sledovanom období bolo v zmysle zákona č. 475/2005 Z.z. „odôvodneným prípadom“ nepovolenia návštevy odsúdeného priamym kontaktom. Odsúdenému nebolo zo strany ústavu N. bránené využiť iný spôsob kontaktu s osobami v zmysle zákona č. 475/2005 Z.z.. Predmetným konaním bol sledovaný a aj napíňaný účel trestu, tzn. (okrem iného) vychovávať žalobcu k tomu, aby ako odsúdený viedol riadny život a osvojil si základné spoločenské, právne normy. Žalovaný v 1. rade poukazuje na skutočnosť, že zo samotného textu predmetnej žaloby nie je jasné, aké ustanovenie zákona v zmysle predloženej žaloby údajne žalovaný v 1. rade porušil, keďže v texte predmetnej žaloby je rozporuplne uvedené, či žalobca žaluje žalovaného pre dopúšťanie sa priamej diskriminácie v zmysle ustanovenia § 2a ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. alebo žalobca žaluje žalovaného pre dopúšťanie sa nepriamej diskriminácie v zmysle § 2a ods. 3 zákona. Samotné tvrdenie, resp. poukazovanie na dopúšťanie sa diskriminácie (či už priamej alebo nepriamej) zo strany ústavu Leopoldov voči žalobcovi tým, že v iných ústavoch sú vykonávané návštevy odsúdených priamym kontaktom a majú (odsúdení) iné výhody ako sú poskytované žalobcovi, je absurdné. Ústav N. a aj ostatné ústavy na výkon trestu odňatia slobody uvedené v žalobe postupujú, resp. sú povinné postupovať v zmysle zákona a v rozsahu a spôsobom, ktoré im stanovuje zákon, tak aby zabezpečili výkon uloženého trestu. V zmysle vyššie uvedeného vylučuje žalovaný v 1. rade tvrdenia žalobcu o akejkoľvek ustálenej „praxi“. Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že žalobca t.č. vykonávajúci právoplatne uložený trest odňatia slobody v ústave N., je v zmysle § 39 písm. b) zákona č. 475/2005 Z.z. povinný plniť pokyny a príkazy príslušníka zboru a zamestnanca zboru, zachovávať zásady slušného správania a vystupovania voči osobám, s ktorými prichádza do styku. Predmetné pokyny sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu, ktorým je naplnenie účelu trestu, resp. účelu výkonu trestu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu. V zmysle vyššie uvedeného žalovaný v 1. rade vylučuje, že by v predmetnej žalobe napádané rozhodnutia vydané riaditeľom ústavu N. v zmysle § 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z.z. boli čisto subjektívne a nespĺňali podmienku odôvodnenosti. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na diskriminačné ustanovenie právneho predpisu „Rozhodnutie Generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 33/2012“, žalovaný v 1. rade poukazuje na skutočnosť, že predmetný právny predpis RGR č. 33/2012 je vydaný, resp. v normotvornej právomoci Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže. V zmysle uvedenej skutočnosti označený žalovaný v predmetnej žalobe, t.j. ústav N., nie je nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v predmetnom bode žaloby.

12. Žalovaný v 1. rade ako dôkazy predložil: Zoznam návštev od 29.09.2012 do 02.01.2014, Detailné informácie o klientovi, Iné záznamy od 29.05.2009 do 30.12.2013, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 16/09, Skrátený výpis klienta zo dňa 15.12.2015, Iné záznamy od 29.05.2009 do 12.02.2016, Zoznam návštev od 01.01.2009 do 15.02.2016, Žiadosť zo dňa 03.11.2015, uznesenie Okresného súdu Trnava č.k. 5PP/86/2016-51 zo dňa 05.02.2016, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/140/2015 zo dňa 25.05.2016.

13. Na pojednávaniach žalovaný v 1. rade poukázal na § 2 ods. 4 Zákona o ZVJS, § 3 ods. 5, § 24 ods. 4 Zákona o výkone trestu, § 18 ods. 2 písm. e) vyhlášky, ako aj na uznesenie Ústavného súdu sp.zn. IV.ÚS 16/2009. Žalovaný v 1. rade na pojednávaniach ďalej uviedol, že vo veci rozhodnutia z B. Bystrice 23S/85/2012 neboli stranou konania a rozhodnutie bolo záväzné pre stranu konania. Čo sa týka rozhodnutia NS SR, Najvyšší súd nerozhodol meritorne, Najvyšší súd rozhodol o vrátení veci a Ústav v F. ktorá je samostatná organizačná zložka, mala alebo má pokračovať v konaní alebo má byť konanie zastavené, teda oni naozaj nemajú vedomosť, alebo v tej dobe nemali vedomosť, ako sa predmetný disciplinárny trest vyriešil. Pokiaľ ide o disciplinárny trest, ústav zotrváva na tvrdení, ktoré uviedol do zápisnice zo dňa 11.02.2016 a dopĺňa, že evidujú tento disciplinárny trest, len neevidujú ukončenie tohto disciplinárneho trestu. Vo veci náhrady škody nie je naplnená podmienka, nakoľko to nebolo predbežne prerokované na Ministerstva spravodlivosti, resp. na základe akého právneho predpisu si nárokuje náhradu škody.

14. Žalovaný v 2. rade sa k žalobe vyjadril v podaní zo dňa 11.11.2014, kde uviedol, že realizáciu návštev vykonáva príslušný ústav. Zo žalobného návrhu nevyplýva, akým konkrétnym konaním mal žalovaný v 2. rade žalobcu obmedziť na jeho právach a porušiť tým antidiskriminačný zákon. Žalovaný v 2. rade zastáva názor, že v súvislosti s realizáciou návštev odsúdeného v ústave nespôsobil, a ani príslušníci zboru s miestom výkonu služby na generálnom riaditeľstve zboru nespôsobili,

žalobcovi žiadnu ujmu. Z tohto titulu nie je žalovaný v 2. rade nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v danom spore, ani keby k porušovaniu práv žalobcu došlo. Rozhodnutím, ktoré žalobca vo svojom podaní namieta, je Rozkaz generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 33/2012 o zaobchádzaní s obvinenými a odsúdenými (RGR č. 33/2012), interný predpis Zboru väzenskej a justičnej stráže, účinný do 19.05.2013. Tento rozkaz upravoval spôsob, formy a postupy zaobchádzania o.i. odsúdenými vo výkone trestu odňatia slobody. RGR č. 33/2012 bol nahradený interným predpisom RGR č. 23/2014 o zaobchádzaní s obvinenými a odsúdenými, účinným od 20.05.2014. Základným kontextom predikcie správania odsúdeného po skončení výkonu trestu odňatia slobody je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti, formálne obsiahnutá vo všetkých normách prevencie kriminality. Z poznania objektu penitenciárnej starostlivosti (odsúdených) a stavu kriminality vyplýva, že najadresnejšie zameranie prevencie kriminality možno dosiahnuť kontinuou penitenciárneho zaobchádzania do postpenitenciárnej fázy. Efektívnosť preventívnych aktivít zameraných na osoby už narušené kriminalitou však koreluje s identifikáciou rizikových subjektov zachytených resocializačnou prognózou. Hodnotiacim nástrojom resocializačnej prognózy je v súčasnosti dotazník hodnotenia rizika sociálneho zlyhania (príloha č. 7 k RGR č. 23/2014; pôvodne príloha č. 9 neplatného RGR č. 33/2012). Dotazník hodnotenia rizika sociálneho zlyhania teda predstavuje postup, ktorý stanovením relevantnej resocializačnej prognózy a konkretizácie rizika sociálneho zlyhania nielen objektívizuje formuláciu resocializačnej prognózy, ale tiež určuje oblasti zaobchádzania s odsúdeným, ktoré sú pre resocializáciu odsúdeného dôležité a treba sa im venovať počas výkonu trestu a aj po ňom. Informácie a výsledky z vyplneného dotazníka by mali formulovaním resocializačnej prognózy poskytovať nielen informácie pre sudcov v hodnoteniach pri rozhodnutiach o podmienčnom prepustení, ale aj probačným a mediačným úradníkom a sociálnym kurátorom v oznámeniach o nadchádzajúcom prepustení odsúdených z výkonu trestu, ide o tzv. „postpenitenciárnu individualizáciu“, ktorá predstavuje posledné štádium princípu individuálneho zamerania trestného práva: 1. individualizácia súdna (určenie trestu vzhľadom na osobu páchatela), 2. individualizácia výkonu trestu (určenie individuálneho programu zaobchádzania), 3. individualizácia postpenitenciárna (resp. preventívna). Teoretickým poznaním bolo s využitím štatistických údajov vyselektovaných 13 rizikových faktorov, ktorým je v dotazníku priradená rôzna váha. Matematický súčet jednotlivých rizikových faktorov určuje súhrnné skóre, ktoré sa porovnáva s určenou škálou rizika sociálneho zlyhania. Podobne štrukturované dotazníky na stanovenie rizika sociálneho zlyhania využívajú sociálni pracovníci aj v iných krajinách (napríklad v Českej republike). Žalovaný v 2. rade príkladmo uvádza, že určenie pohlavia a veku ako rizikových faktorov vychádzalo a vychádza zo štatisticky overiteľných údajov. Medzi páchatelmi trestných činov výrazne prevládajú muži, a to vo všetkých hlavných druhoch trestnej činnosti, s výnimkou trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže. Z počtu odsúdených žien napríklad v roku 2011 (4636 odsúdených) bolo približne 20 % „recidívnych“ páchateliek, avšak percento mužov - recidivistov predstavovala až 33,3% z celkového počtu odsúdených mužov, z čoho vyplýva, že riziko recidívy je u mužov vyššie. Rovnako žalovaný v 2. rade považuje za objektívne preukázané, že vo výkone trestu je vyššie percento odsúdených vo veku do 45 rokov (približne 80% z celkového počtu nepodmienečne odsúdených v roku 2011) ako nad uvedený vek. Zo štatistických údajov ďalej uvádza, že v roku 2011 bolo z celkového počtu odsúdených osôb (30 110 odsúdených) až 31 % recidivistov (9420 odsúdených), teda odsúdených, ktorým už súd v minulosti uložil trest. Z antidiskriminačného zákona vyplýva, že diskrimináciou nie je rozdielne zaobchádzanie vyplývajúce z rozdielnej miery rizika overiteľnej štatistickými alebo obdobnými údajmi, a teda ani určenie predmetných rizikových faktorov, ktoré sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu, nemôže byť diskrimináciou. Uvedené tvrdenie možno podložiť aj obdobným vymedzením výnimiek hodnotenia rizík v civilnom sektore, uvedených napríklad v smernici Rady 2004/113/ES z 13. decembra 2004 o vykonávaní zásady rovnakého zaobchádzania medzi mužmi a ženami v prístupe k tovaru a službám a k ich poskytovaniu, či v § 8 ods. 6 antidiskriminačného zákona. Žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktorými by hodnoverne preukázal, že bola zo strany žalovaného v 2. rade stanovením rizikových faktorov (Príloha č. 7 k RGR č. 23/2014; predtým príloha č. 9 k RGR č. 33/2012) porušená zásada rovnakého zaobchádzania. Žalovaný v 2. rade zastáva názor, že príloha č. 7 k RGR č. 23/2014 (predtým príloha č. 9 k RGR č. 33/2012) nenapĺňa znaky nepriamej diskriminácie, nakoľko je v súlade s legálnym vymedzením nepriamej diskriminácie uvedenej v § 2a ods. 3 antidiskriminačného zákona a teda je objektívne odôvodnená sledovaním oprávneného záujmu a je primeraná a nevyhnutná na dosiahnutie takého záujmu. V prípade žalobcovho podania sa nejedná ako o nepriamu diskrimináciu (predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax), tak ani o priamu diskrimináciu, na základe ktorej by bol znevýhodňovaný v porovnaní s inou osobou. Názor žalobcu na diskrimináciu je výlučne neobjektívny (nepodložený žiadnymi dôkazmi), pričom subjektívny názor na diskrimináciu osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nej mohlo dôjsť konaním žalovaného v 2. rade k diskriminačnému postupu.

Vzhľadom na vyššie uvedené zastáva žalovaný v 2. rade názor, že nie je v danom spore nositeľom pasívnej vecnej legitímácie.

15. Žalovaný v 3. rade sa k žalobe vyjadril v podaní zo dňa 29.09.2015, kde uviedol v zásade rovnaké námietky proti žalobe ako žalovaný v 2. rade.

16. Žalovaný v 2. a 3. rade ako dôkazy predložili: Rozkaz ministra spravodlivosti SR č. 16/2015 vrátane príloh, výtlačok z intranetu ZVJS zo dňa 15.12.2015 - disciplinárne tresty, hodnotenie k návrhu odsúdeného na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 26.10.2015, Skrátenej výpis klienta zo dňa 29.10.2015, Upovedomenie o výsledkoch vybavenia podnetu zo dňa 05.05.2014, výtlačkami z informačného systému ZVJS - Disciplinárne odmeny a Disciplinárne tresty, Iné záznamy od 29.05.2009 do 05.02.2016.

17. Na pojednávaniach žalovaní v 2. a 3. rade v súvislosti s poukazovaním žalobcu na vplyv prílohy na podmienkové prepustenie uviedli, že hodnotenie je len jedným z podkladov pre rozhodovanie o podmienkovom prepustení. Ďalšie podmienky pre podmienkové prepustenie upravuje § 64 Poriadku výkonu trestu odňatia slobody, jedná sa o Hodnotenie správania odsúdeného vo výkone väzby a výkone trestu a Aktivitu odsúdeného a plnenie programu zaobchádzania. Ďalej by chceli poukázať najmä na disciplinárne previnenie, ktorého sa dopustil žalobca tým, že predložil falošné maturitné osvedčenie, resp. aj na ostatné disciplinárne tresty, pričom dotazník, ktorý je predmetom tohto konania, je len jedným z podkladov pre rozhodnutie o podmienkovom prepustení, pričom dôležitejšiu váhu majú poznatky o správaní sa odsúdeného vo výkone trestu. V návrhu na podmienkové prepustenie sa zohľadňujú aj disciplinárne odmeny. Ďalším z faktorov hodnotenia na podmienkové prepustenie je aj recidíva, žalobca bol súdne trestaný štyrikrát, pričom vo všetkých prípadoch išlo o drogovú činnosť. Ďalej poukázali na to, že nakoľko rozkazy generálneho riaditeľa č. 33/2012 a č. 23/2014 boli nahradené rozkazom ministra spravodlivosti č. 16/2015, nie je možné vo vzťahu k žalovanému v 2. a 3. rade zdržať sa konania požadovaného žalobcom v petite III. a IV.. Pokiaľ ide o falšovanie maturitného vysvedčenia, ide o prečin, nakoľko tento doklad sa pokladá za verejnú listinu a jej falšovanie je podľa Trestného zákona prečinom. Žalobca dostal za tento prečin disciplinárny trest z dôvodu, že prečin bol spáchaný asi dňa 7.6.2007, pričom došlo k premičaniu skutku, a preto to bolo riešené len disciplinárnym trestom. Uznesením ÚVTOS a ÚVV - VYŠ - 16/24-2014 zo dňa 24.9.2014 bola vec podozrenia zo spáchania prečinu falšovanie a pozmeňovanie verejnej listiny odovzdaná vedúcej oddelenia výkonu trestu v ÚVTOS, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Tr. Por.

18. Žalovaní v 1. až 3. rade si na pojednávaní v rámci záverečnej reči uplatnili náhradu trov konania voči žalobcovi.

19. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi uvedenými vyššie a výsluchom žalobcu, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

20. Žalobca vykonáva trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a ústave na výkon väzby N. (ďalej len „ÚVTOS N.“) v trvaní 8 rokov, ktorý mu bol uložený v konaní pred Okresným súdom Žilina vedenom pod sp.zn. 28T/156/2009, so začiatkom trestu dňa 28.05.2009, s nástupom trestu dňa 05.01.2010, s predpokladaným koncom trestu dňa 25.05.2017, s možnosťou podmienkového prepustenia po vykonaní 3 trestu, pričom je vo výkone trestu odňatia slobody zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia v diferenciacnej skupine „C“. Trest mu bol uložený za spáchanie trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona (viď Skrátenej výpis klienta č.l. 359). Návštevy žalobcu v ústave sa realizujú nepriamym a priamym kontaktom, pričom o forme kontaktu rozhoduje na základe žiadosti odsúdeného riaditeľ ústavu. Podľa Zoznamu návštev (č.l. 325) sa počas obdobia od 28.08.2012 do 31.12.2013 realizovali návštevy žalobcu priamym kontaktom v mesiacoch október 2012, apríl 2013, október 2013 a nepriamym kontaktom v mesiacoch september 2012, december 2012, máj 2013, jún 2013, september 2013, november 2013, december 2013. Žalobca požiadal o vykonanie návštevy priamym kontaktom v období od augusta 2012 do decembra 2013 žiadosťami zo dňa 14.11.2012, 19.11.2012, 10.07.2013, 01.08.2013, 20.11.2013, pričom riaditeľom ústavu mu žiadosti schválené neboli.

21. Dňa 13.08.2012, s účinnosťou od 15.08.2012, vydal Generálny riaditeľ Zboru väzenskej a justičnej stráže Rozkaz č. 33/2012 (ďalej len „RGR č. 33/2012“ - č.l. 85), ktorý upravuje o.i. spôsob, formy a

postupy zaobchádzania s odsúdenými vo výkone trestu odňatia slobody. Podľa § 12 ods. 1 RGR č. 33/2012, hodnotenie odsúdeného na účely rozhodovania o podmienčnom prepustení, na dožiadanie štátneho orgánu, ku konaniu o žiadosti o milosť, k upusteniu od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, pri spracovaní návrhu na zmenu spôsobu výkonu trestu, návrhu na určenie spoločného spôsobu výkonu trestu alebo pri návrhu na udelenie mimoriadneho voľna na opustenie ústavu vypracuje určený pedagóg. Podľa § 12 ods. 2 RGR č. 33/2012, hodnotenie odsúdeného k návrhu na podmienčné prepustenie odsúdeného, k rozhodovaniu v konaní o milosť, k upusteniu od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, k zmene spôsobu výkonu trestu, k určeniu spoločného spôsobu výkonu trestu a k prerušeniu výkonu trestu obsahuje: a) osobné údaje a trestno-právne údaje spravidla formou skráteného výpisu overené príslušníkom zboru alebo zamestnancom zboru z úseku alebo referátu administratívy v ústave, ktorý správnosť údajov potvrdí podpisom, b) hodnotenie správania odsúdeného počas výkonu väzby a výkonu trestu, c) výsledok stanovenej resocializačnej prognózy spracovaný spravidla sociálnym pracovníkom podľa prílohy č. 9 tohto rozkazu.

22. Dňa 16.05.2014, s účinnosťou od 20.05.2014, vydal Generálny riaditeľ Zboru väzenskej a justičnej stráže Rozkaz č. 23/2014 (ďalej len „RGR č. 23/2014“ - č.l. 151), ktorý upravuje o.i. spôsob, formy a postupy zaobchádzania s odsúdenými vo výkone trestu odňatia slobody. Uvedeným rozkazom bol zrušený RGR č. 33/2012. Znenie § 12 ods. 1 a 2 predchádzajúceho RGR č. 33/2012 bolo prenesené do ustanovenia § 13 ods. 1 a 2 RGR č. 23/2014 v rovnakom znení, s tým, že pôvodná Príloha č. 9 bola označená ako Príloha č. 7.

23. Dňa 21.12.2015, s účinnosťou od 01.01.2016, vydal Minister spravodlivosti Slovenskej republiky Rozkaz č. 16/2015 (ďalej len „RMS č. 16/2015“ - 225), ktorý upravuje o.i. spôsob, formy a postupy zaobchádzania s odsúdenými vo výkone trestu odňatia slobody. Uvedeným rozkazom bol zrušený RGR č. 23/2014. Znenie § 13 ods. 1 a 2 predchádzajúceho RGR č. 23/2014 bolo prenesené do ustanovenia § 13 ods. 1 a 2 RMS č. 16/2015 v obdobnom znení, s tým, že pôvodná Príloha č. 7 bola označená ako Príloha č. 9. Príloha č. 9 k RMS č. 16/2015 obsahuje dotazník resocializačnej prognózy, kde sú hodnotené oblasti: 1. počet zmien pobytu za posledný rok pred výkonom trestu odňatia slobody, 2. dĺžka zamestnania pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, 3. identifikované závislosti, používanie alkoholu alebo drog, 4. postoj odsúdeného k výkonu trestu odňatia slobody, 5. vek, 6. pohlavie, 7. odsúdenia, 8. aktuálne odsúdený za, 9. kvalita výchovného prostredia v detstve do 15 rokov, 10. finančná situácia rok pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, 11. emocionálna stabilita, 12. mentálna úroveň, poruchy osobnosti, nariadená psychiatrická a sexuologická liečba, 13. dosiahnuté vzdelanie. Ako nízke riziko je hodnotené súhrnné skóre 0 - 5 bodov, ako stredné 6 - 11 bodov, ako vysoké 12 a viac bodov.

24. Z Hodnotenia rizika sociálneho zlyhania zo dňa 21.10.2015 (č.l. 367) vyplýva, že žalobcovi bolo vyhodnotené stredné sociálne riziko zlyhania v počte bodov 6, ktoré body mu boli pridelené nasledovne: 1 bod za vek 39 a menej rokov, 1 bod za pohlavie muž, 2 body za tri a viac odsúdení, 1 bod za aktuálne odsúdenie za závažnejšiu trestnú činnosť (zločin), 1 bod za dosiahnuté vzdelanie - ukončené stredné odborné vzdelanie (SOU - bez maturity s výučným, resp. záučným listom).

25. Žalobca pri výsluchu strany sporu uviedol, že poukazuje na to, že podľa hodnotenia resocializačného rizika má hodnotenie v počte bodov 6, pričom hodnotenie pokiaľ ide o 2 body, má za vek a za to, že je muž. Ak by mal 5 bodov, znamenalo by to pre neho nízke riziko sociálneho zlyhania. K návštevám chce uviesť, že vzhľadom na to, že napr. v ÚVTOS F. F. - V. vykonávali všetci odsúdení v strednom stupni stráženia, diferenčná skupina C, návštevy vždy s priamym kontaktom až do zmeny vyhlášky č. 368/2008, t.j. do 01.01.2014, kedy začala byť účinná, žalovaný v 1. rade sa voči jeho osobe dopustil priamej diskriminácie. Priama diskriminácie má za to, že je vtedy, keď sa s určitou skupinou osôb zaobchádza v porovnateľnej situácii menej výhodným spôsobom ako s inou skupinou osôb, čo spôsobuje zásah do základných práv, konkrétne práva na rodinný život v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy SR. Pre žalobcu je kontakt s rodinou nenahraditeľný, žiadna finančná satisfakcia mu nenavrátí spôsobenú ujmu alebo psychické zdravie jeho rodičov, ale uplatňuje si aj finančné zadostučinenie, keďže nemohol vykonať návštevy priamym kontaktom spolu až 13x za obdobie september 2012 až december 2013. V roku 2012 sa jednalo o 3 návštevy - mesiace september, november, december. V roku 2013 sa jednalo o 10 návštev, pretože návšteva priamym kontaktom bola povolená len v mesiaci apríl a október 2013. V mesiaci november 2012 a v mesiacoch január, február, marec, júl, august 2013 nemal vôbec realizovanú návštevu práve kvôli diskriminácii. Suma 1.000,- eur za každú zmarenú návštevu je podľa jeho názoru

len symbolická. Ďalej chce poukázať aj na význam slova „spravidla“, že v tomto prípade znamená iba to, že riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch zakázať priamy kontakt, aj to iba nevyhnutne. Nesmie sa uplatňovať reštriktívny výkon. Zo zoznamu vykonaných návštev od začiatku výkonu je vidieť, že všetky boli kontaktné, až pokiaľ neprišiel do ústavu N.. Ďalej uviedol, že do spisu doloží odporúčanie REC (z roku 2006-2) a správu CPT PT 2014 07, kde odsek 112 podrobne vysvetľuje, čo sú minimálne požiadavky, ktoré sa Slovenská republika zaviazala dodržiavať. Ďalej navrhol súdu, aby priamo súd vyžiadal konkrétne informácie od Ústavu na výkon odňatia slobody F. F. - V. a C., akým spôsobom vykonávali odsúdení v strednom stupni stráženia v diferenčnej skupine C návštevy počas obdobia napr. od roku 2012 do konca roku 2013. Konkrétne v tom, či spravidla priamym kontaktom. V tomto období sa vo výkone trestu odňatia slobody v ústave F. F. - V. nachádzali konkrétne 2 odsúdení so stredným stupňom stráženia, diferenčná skupina C, menovaný X. Q., Y. J., obidvaja často disciplinárne riešení, z toho X. Q. navrhnutý riaditeľom ústavu do maximálneho stupňa stráženia, čomu súd nevyhovel a žalobca stopercentne vie, že mali všetky návštevy kontaktné a bez toho, že by o ne museli požiadať riaditeľa ústavu. Ďalší dvaja sú už v ústave C., taktiež stredný stupeň stráženia, diferenčná skupina C, menovaný - N. Q., a Y. H.. V tomto období stopercentne vykonali všetky návštevy priamym kontaktom bez žiadania riaditeľa ústavu a tiež mali disciplinárne tresty. Títo menovaní by dokázali dosvedčiť, že mali aj iné výhody ako žalobca, napr. boli stále otvorení na celách, mohli častejšie telefonovať, využívali denne telocvičňu, posilňovňu, atď. K disciplinárnym trestom sa chce vyjadriť, pretože žalovaní v 2. a 3. rade predložili na pojednávaní konanom dňa 11.02.2016 zoznam neaktuálny, pričom disciplinárny trest, ktorý mu bol uložený v roku 2014 - december, konkrétne čo sa týka maturitného vysvedčenia, nemá s vecou nič spoločné a žalovaná strana zavádzala súd, pretože vie, že uvedené rieši Krajský súd v Trnave pod sp.zn. 14S/41/2015. Žalovaný v 1. rade výslovne klamal, keď uviedol, že nemá vedomosť o tom, ako sa konanie 23S/85/2012 prebiehajúce na Krajskom súde v Banskej Bystrici skončilo, pretože osobne právne oddelenie riešilo, ako mu budú rušiť disciplinárny trest, prípadne zahladzovať ďalšie tresty. Najväčším klamstvom je však tvrdenie žalovaného v 2. a 3. rade, že bol súdne trestaný 4 krát, a že vo všetkých prípadoch išlo o drogovú trestnú činnosť. Môže zdokladovať odpisom z registra trestov, že má len dva tresty a za drogovú trestnú činnosť bol odsúdený iba raz. Je zrejmé, že žalovaná strana sa snaží zdiskreditovať jeho osobu, čo nenechá bez povšimnutia, ide podľa neho o ohováranie, čo je trestné. Keď si žalované strany dovoľia klamať súd, čo si potom dovoľia na neho, osobu vo výkone odňatia slobody. Tvrdenie žalovaného v 2. a 3. rade, že dôležitejšiu váhu majú poznatky o správaní sa odsúdeného vo výkone trestu, nie je pravdivé, pretože tieto poznatky sa vôbec neoznámili súdu napríklad pri podmienáčnom prepustení alebo hodnotení, ktoré mu bolo spracované do maximálneho stupňa stráženia a odsúdení nemajú o ňom žiadnu vedomosť. Žalovaná strana v 2. rade uvádzala, že falšovanie maturitného vysvedčenia je prečin, no žalobca nerozumie, ako môže dostať disciplinárny trest za prečin, keď ten mal byť spáchaný podľa uvádzania asi dňa 07.06.2007, vtedy bol na slobode. Príloha „resocializačná prognóza“ sa prvý krát využila v hodnotení do návrhu na maximálny stupeň stráženia, o zmene spôsobu z 12.08.2013 s výsledkom - stredný stupeň zlyhania. Pritiažilo mu za vek, že má menej ako 39 rokov a že je muž. Mimo týchto dvoch bodov má nízke riziko sociálneho zlyhania. Ostatní odsúdení uvádzaní na dnešnom pojednávaní boli aj disciplinárne potrestaní, pretože vie, že v diferenčnej skupine C sa nenachádzajú ľudia, ktorí by neboli trestaní alebo by nemali nejaké problémy, s menovanými bol na rovnakom oddieli a ešte aj na jednej izbe. Domnieva sa, že mu tieto návštevy neboli umožnené preto, že využíva svoje práva, podáva žiadosti a sťažuje sa, keď sa cíti poškodený. Ďalej uviedol, že v ústave N. je takáto prax bežná. Chce ešte k tomu doplniť, že vlastne v roku 2013 mal 10 návštev bez priameho kontaktu, čiže len 2 kontaktné a po zmene tej vyhlášky, ktorá vlastne bola účinná od 01.01.2014, kde hovorilo sa, že odsúdení v diferenčnej skupine C vykonávajú návštevy spravidla bez priameho kontaktu. Dovtedy to bolo s priamym kontaktom a po tomto mu ústav dovolil 7 kontaktných návštev v roku 2014, a to len preto, že upustil od nejakých podaní. Dodal, že v iných záznamoch sa nachádza záznam z 30.12.2013, pedagógove stanovisko - pedagóg Q., kde odporúča povoliť návštevu priamym kontaktom. Dňa 24.02.2014 je tam ďalší záznam, ďalší pedagóg Ľuboš Kobora taktiež odporúča, aby mu riaditeľ povolil kontaktnú návštevu. Aj napriek týmto odporúčaniam pedagóga, ktorý je vlastne s ním v dennom kontakte, riaditeľ ústavu nesúhlasil s vykonaním uvedených návštev, čiže žiadosti zamietol. Potom nerozumie tvrdeniam žalovaného, ako ho vlastne ústav vychováva, keď ho vlastne nepozná a nerešpektuje odporúčanie pedagógov a ani vedúcej výkonu trestu, a tým má za to, že jeho rozhodnutia sú arbitrárne a ani nemá záujem svoje rozhodnutia nijako zdôvodniť a vysvetliť, prečo sa rozhodol tak, ako sa rozhodol. Preto podal viacero žalôb a vo veciach sa koná na Krajskom súde Trnava. Konkrétne to boli žaloby ohľadom zamietnutia návštev - 14S/110/2015, 14S/40/2015, 20S/33/2015, 14S/243/2014 a ďalšie. Zo spisu je zrejmé, aké žiadosti podával, dokonca žiadali o návštevu aj jeho rodičia, kde ústav zdôvodnil, že riaditeľ ústavu má právo dať návštevu

priamym kontaktom, ale nepovoľuje návštevu priamym kontaktom, bez akýchkoľvek dôvodov. Pokiaľ ide o rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 23S/85/2012 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/99/2014, pri vypracovaní resocializačnej prognózy a hodnotenia odsúdeného to ústav vôbec nezobral do úvahy, nakoľko 05.02.2016 bolo pojednávanie ohľadne žalobcovho podmieneného prepustenia, kde zástupca ústavu uviedol, že došlo len k jednej zmene, ale netýkalo sa to tohto rozhodnutia. Žalobca ďalej uviedol, že dňa 14.01.2016 si podal žiadosť o zahladenie disciplinárneho trestu, čo ústav N. vybavil dňa 10.02.2016, týmto má za preukázané, že ústav veľmi dobre vedel od 14.01.2016 najneskôr, že sú nejaké rozhodnutia z Najvyššieho súdu, a napriek tomu na pojednávaní uviedol, že nemá vedomosť a tak isto v doplnení na podmienené prepustenie túto skutočnosť zamlčal. Disciplinárny trest bol hlavne zrušený z toho dôvodu, že keď bol uložený, už bol premlčaný.

26. Podľa § 2 ods. 1 až 5 zákona č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZoZVJS“), zbor organizačne tvorí a) generálne riaditeľstvo, b) ústavy na výkon väzby, ústavy na výkon trestu odňatia slobody, ústav na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých a nemocnica pre obvinených a odsúdených (ďalej len „ústav“). (1) Generálne riaditeľstvo a ústavy zriaďuje a zrušuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). (2) Generálne riaditeľstvo riadi a kontroluje ústavy. (3) Ústavy vykonávajú svoju činnosť podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov. (4) Generálne riaditeľstvo a ústavy sú rozpočtové organizácie. (5)

27. Poznámka 1) odkazuje príkladom na zákon č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov.

28. Podľa § 3 ods. 1 a 2 ZoZVJS, zbor je podriadený ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“). Na čele zboru je generálny riaditeľ, ktorého do funkcie vymenúva a z funkcie odvoláva minister. Generálny riaditeľ za svoju činnosť zodpovedá ministrovi. Minister do funkcie vymenúva a z funkcie odvoláva aj námestníkov generálneho riaditeľa a ostatných príslušníkov zboru v jeho priamej riadiacej pôsobnosti. (1) Na čele ústavu je riaditeľ, ktorého do funkcie ustanovuje a z funkcie odvoláva generálny riaditeľ. Riaditeľ ústavu za svoju činnosť zodpovedá generálnemu riaditeľovi. (2)

29. Podľa § 73 CSP, na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

30. Podľa § 135 CSP ods. 1 CSP, ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná.

31. Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy (ďalej len „kompetenčný zákon“), ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre súdy a väzenstvo.

32. Podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo 04.11.1950 v znení protokolov (ďalej len „Dohovor“), každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie. (1) Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných. (2)

33. Podľa čl. 12 ods. 1 a 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy SR (ďalej len „ÚSR“), ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremiiteľné a nezrušiteľné. (1) Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmysľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať. (2)

34. Podľa čl. 19 ods. 2 ÚSR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

35. Podľa čl. 13 ods. 2 ÚSR, medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

36. Podľa čl. 13 ods. 4 ÚSR, pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

37. Podľa § 1 zákona č. 475/2005 Z.z o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoVTOS“), tento zákon ustanovuje spôsob výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „výkon trestu“), práva a povinnosti odsúdených a dozor a kontrolu nad výkonom trestu.

38. Podľa § 1a ZoVTOS, účelom výkonu trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestnej činnosti, zabrániť odsúdeným v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy pre ich resocializáciu, aby viedli riadny život.

39. Podľa § 3 ods. 2 ZoVTOS, všetky práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú všetkým odsúdeným v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania.1)

40. Podľa § 3 ods. 5 ZoVTOS, trest sa vykonáva diferencovane. Pohyb, kontakt, spôsob zabezpečenia a uplatňovania práv odsúdeného je rozdielny podľa stupňa stráženia.

41. Podľa § 4 ods. 1 ZoVTOS, počas výkonu trestu je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Odsúdený je obmedzený najmä v práve na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobode pohybu a pobytu, zachovaní listového tajomstva a tajomstva dopravných správ a iných písomností, v práve slobodnej voľby povolania a v práve na nakladanie s vecami osobnej potreby.

42. Podľa § 24 ods. 1 ZoVTOS, odsúdený má právo prijímať návštevu blízkych osôb v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru najmenej raz za kalendárny mesiac v trvaní dvoch hodín. Neuplatnené právo prijať návštevu blízkych osôb v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru zaniká. V odôvodnených prípadoch môže riaditeľ ústavu povoliť náhradný termín vykonania návštevy.

43. Podľa § 24 ods. 4 ZoVTOS, návšteva odsúdeného v ústave s minimálnym stupňom stráženia a v ústave so stredným stupňom stráženia sa vykonáva spravidla priamym kontaktom, návšteva odsúdeného zaradeného do ústavu s maximálnym stupňom stráženia sa vykonáva spravidla bez priameho kontaktu. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, či sa návšteva odsúdeného vykoná s priamym kontaktom alebo bez priameho kontaktu.

44. Podľa § 18 ods. 2 písm. e) vyhlášky MS SR č. 368/2008 Z.z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „PVTOS“) (v znení účinnom od 01.01.2014), v diferenciacnej skupine „C“ v ústave so stredným stupňom stráženia, návštevy sa vykonávajú spravidla bez priameho kontaktu.

45. Podľa § 64 ods. 1 PVTOS, na preukázanie plnenia podmienok na podmiennečné prepustenie odsúdeného podľa osobitného predpisu¹⁵⁾ vypracúva ústav hodnotenie. Hodnotenie vyžiadané súdom k návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného obsahuje okrem osobných údajov aj údaje uvedené v rozsudku súdu a údaje preukazujúce stav plnenia podmienok na podmiennečné prepustenie, najmä a) hodnotenie správania odsúdeného vo výkone väzby a výkone trestu, b) aktivitu odsúdeného a plnenie programu zaobchádzania, c) resocializačnú prognózu podľa hodnotenia rizika sociálneho zlyhania.

46. Podľa § 64 ods. 2 PVTOS, hodnotenie podľa odseku 1 musí byť objektívne a konkrétne. V závere hodnotenia sa uvedie odporúčanie riaditeľa ústavu, či odsúdený a) preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a či sa odporúča podmiennečné prepustenie, b) čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a či sa odporúča podmiennečné prepustenie s dohľadom, c) čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a či sa neodporúča podmiennečné prepustenie, d) nepreukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a či sa neodporúča podmiennečné prepustenie.

47. Podľa § 64 ods. 4 PVTOS, hodnotenie podľa odsekov 1 a 2 spracuje pedagóg, ktorý pri jeho spracovaní spolupracuje s vedúcim oddelenia výkonu trestu, so psychológom, sociálnym pracovníkom a s príslušníkom zboru z úseku preventívno-bezpečnostnej služby; hodnotenie schvaľuje riaditeľ ústavu.

48. Podľa § 65 ods. 1 PVTOS, pri vypracúvaní hodnotenia odsúdeného na účely rozhodovania v konaní o milosť, o upustenie od výkonu zvyšku trestu, zmene spôsobu výkonu trestu, určení spoločného spôsobu výkonu postupne uložených trestov a premene zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia sa postupuje primerane podľa § 64.

49. Podľa § 1 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej len „ADZ“), tento zákon upravuje uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania a ustanovuje prostriedky právnej ochrany, ak dôjde k porušeniu tejto zásady.

50. Podľa § 2 ods. 1 ADZ, dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

51. Podľa § 2a ods. 1 až 3 ADZ, diskriminácia je priama diskriminácia, nepriama diskriminácia, obťažovanie, sexuálne obťažovanie a neoprávnený postih; diskriminácia je aj pokyn na diskrimináciu a nabádanie na diskrimináciu. (1) Priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. (2) Nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takéto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu. (3)

52. Podľa § 3 ods. 1 ADZ, každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní.

53. Podľa § 9 ods. 1 až 3 ADZ, každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou. (1) Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená. (2) Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku. (3)

54. Podľa § 11 ods. 1 až 3 ADZ, konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalobca“). Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalovaný“). (1) Žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. (2) Na konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa vzťahuje Občiansky súdny poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak. (3)

55. V konaní o tzv. antidiskriminačnej žalobe súd posudzuje, či voči žalobcovi došlo zo strany žalovaného k diskriminačnému konaniu relevantnému podľa ustanovení zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon) a či je opodstatnená požiadavka žalobcu, aby žalovanému bola uložená niektorá z povinností, ktorá v zmysle tohto zákona môže viesť k odstráneniu diskriminácie a napraviť resp. zmierniť jej dôsledky. Diskriminácia je cieľené konanie subjektu voči určitej skupine osôb, ku ktorej patrí aj diskriminovaná osoba, a ktoré sleduje rozdielne zaobchádzanie s týmito osobami oproti iným osobám v obdobných situáciách bez objektívneho a rozumného zdôvodnenia.

56. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a citovaných ustanovení zákona súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a to ani z časti, a nie je možné jej vyhovieť v žiadnom z jej požadovaných výrokov. Základnou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu na rozhodnutie v zmysle určovacích výrokov a na rozhodnutie o náhrade nemajetkovej ujmy bolo zistenie, či konanie žalovaných v 1. až 3. rade voči žalobcovi napĺňalo znaky priamej alebo nepriamej diskriminácie.

57. Súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že žalobca ako žalovaného v 1. rade označil Slovenskú republiku zastúpenú Ústavom na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody N.. Ústavy na výkon trestu odňatia slobody sú pritom rozpočtové organizácie zriaďované Ministerstvom spravodlivosti SR, a teda právnickými osobami s vlastnou právnou subjektivitou. Podľa tvrdení žalobcu v priebehu konania malo dôjsť k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania konaním Ústavu trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby N. (č.l. 97 - „riaditeľ ústavu diskriminačne konal voči žalobcovi“, „opakovane žalovaný vydával zamietavé stanoviská k možnosti návštev priamym kontaktom“, č.l. 98 - „žalovaný - ÚVTOS N., „odpoveď riaditeľa žalovaného“), preto mala byť ako pasívne legitimovaná správne označená priamo táto právnická osoba a nie štát, ktorý nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný, a to s prihliadnutím na skutkové tvrdenia žalobcu v konaní. Ak by však žalobca aj správne označil žalovaného v 1. rade, žaloba voči nemu nebola podaná dôvodne, a to z nasledovných dôvodov.

58. Pokiaľ ide o tvrdené porušenie zásady rovnakého zaobchádzania tým, že podľa žalobcu od 28.08.2012 do 31.12.2013 žalovaný v 1. rade nezabezpečil, aby žalobca mal taký istý prístup k návštevám priamym kontaktom ako iní odsúdení v iných ústavoch na výkon trestu so stredným stupňom stráženia na území Slovenskej republiky v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi, súd má za to, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania voči žalobcovi, a teda k priamej diskriminácii žalobcu, nedošlo. Žalobca poukazoval na to, že v období od 28.08.2012 do 31.12.2013 sa ako kontaktné realizovali návštevy len v mesiacoch október 2012, apríl 2013 a október 2013.

59. V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia, a to do diferenciačnej skupiny „C“. Zákonná úprava návštev takéhoto odsúdeného (§ 24 ods. 4 ZoVTOS) nezakladá nárok odsúdeného na návštevu priamym kontaktom, pretože hoci sa majú návštevy u takého odsúdeného vykonať spravidla priamym kontaktom, zároveň zákon upravuje právo riaditeľa ústavu v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, či sa návšteva odsúdeného vykoná s priamym kontaktom alebo bez priameho kontaktu. Znamená to teda, že nie je správny výklad žalobcu, podľa ktorého význam slova „spravidla“ znamená iba to, že riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch zakázať priamy kontakt. Zákon totiž výslovne uvádza, že v odôvodnených prípadoch (za ktorý je možné považovať aj prípad žalobcu, kedy z dôvodu výkyvov v plnení programu zaobchádzania u tohto odsúdeného sú návštevy priamym kontaktom využívané ako motivačný prvok) riaditeľ ústavu má právo rozhodnúť, či sa návšteva odsúdeného vykoná s priamym kontaktom (vyžaduje sa súhlasné stanovisko) alebo bez priameho kontaktu (vyžaduje sa nesúhlasné stanovisko so žiadosťou). Je pritom potrebné vychádzať z účelu trestu, ktorý sleduje spoločnosť, a ktorým je o.i. resocializácia odsúdeného, pričom pre dosiahnutie tohto cieľa je jedným z prvkov aj motivačné pôsobenie na odsúdeného pri vytváraní podmienok na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Netreba pritom zabúdať, že už z podstaty ukladania trestov podľa Trestného zákona vyplýva, že ide o ujmu na osobnej slobode, majetkových a iných právach odsúdeného. Okrem toho súd poukazuje na znenie ustanovenia § 18 ods. 2 písm. e) PVTOS, ktorý s účinnosťou od 01.01.2014 výslovne konkretizuje, že diferenciačnej skupine „C“ v ústave so stredným stupňom stráženia (pozn. do ktorej je zaradený aj žalobca) sa návštevy sa vykonávajú spravidla bez priameho kontaktu, z čoho vyplýva jednoznačný úmysel ponechať rozhodnutie o forme návštevy u takéhoto odsúdeného na riaditeľa ústavu. Súd má potom za to, že možnosť riaditeľa ústavu rozhodovať v odôvodnených prípadoch v rozhodnom období (od 28.08.2012 do 31.12.2013) o tom, či sa u žalobcu návšteva mala

vykonať priamym alebo nepriamym kontaktom, nie je v žiadnom rozpore s realizáciou základného práva žalobcu na rešpektovanie súkromného a rodinného života garantovaného v čl. 8 bod 1 Dohovoru a v čl. 19 ods. 2 ÚSR, pretože aj tieto normy najvyššej právnej sily pripúšťajú za určitých podmienok obmedzenie výkonu tohto práva (čl. 8 bod 2 Dohovoru a čl. 13 ods. 2 ÚSR).

60. Podporne súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Sžo/140/2015 z 25.05.2016, ktorým NS SR potvrdil uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/243/2014-23 z 05.03.2015. Predmetným uznesením krajský súd zastavil konanie o návrhoch na preskúmanie nesúhlasného stanoviska ÚVTOS a ÚVV N. k žiadostiam žalobcu o vykonanie návštev zo dňa 02.10.2014 a 04.11.2014 za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z.z., s tým, že dozor nad zachovávaním zákonnosti vo výkone trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor, uvedené rozhodovanie súvisí s výkonom trestu a uvedené rozhodnutia nepodliehajú súdnemu prieskumu. V uvedenom uznesení sa Najvyšší súd SR výslovne vyjadril aj k návštevám priamym kontaktom u toho istého žalobcu, pričom uviedol, že „zo zákonnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody, vrátane Poriadku výkonu trestu odňatia slobody, vyplýva, že prijímanie návštevy odsúdenými podlieha udeleniu povolenia schváleného riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Schválenie návštevy formou priameho kontaktu teda nie je nárokom (v prípade žalobcu sa dokonca spravidla nevykonáva - § 18 ods. 2 písm. e/ Poriadku), ale sa povoľuje v závislosti od podmienok stanovených týmito normami, s prihliadnutím predovšetkým na stupeň stráženia a skupinu diferenciacie, v ktorých je odsúdený pre výkon trestu odňatia slobody zaradený, ako i na jeho správanie sa počas výkonu trestu, ktoré vypovedá o tom, akým spôsobom sa odsúdený zúčastňuje na pozitívnych zmenách svojej osobnosti a naplňa sa cieľ individuálnej prevencie prostredníctvom výkonu trestu odňatia slobody (§ 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z.z., § 36 ods. 1 a § 18 ods. 2 Poriadku).“ Už len nad rámec súd uvádza, že ústavná sťažnosť žalobcu, ktorou namietal porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 14S/243/2014 z 5. marca 2015 a uznesením Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Sžo/140/2015 z 25. mája 2016 bola uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 715/2016 zo dňa 18.10.2016 odmietnutá.

61. Ak pri odsúdenom zaradenom v strednom stupni stráženia má riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody zákonom danú možnosť rozhodnúť, či sa návšteva uskutoční priamym alebo nepriamym kontaktom, nie je možné nesúhlas s návštevou priamym kontaktom považovať za diskriminačný prístup k odsúdenému. Žalobca zároveň neuviedol, že by riaditeľ ústavu odlišne zaobchádzal so žalobcom ako s inými odsúdenými v ÚVTOS N. pri rozhodovaní o forme návštev. Z uvedeného potom ale nevyplýva, že by ÚVTOS N. pristupoval k žalobcovi odlišne ako k iným odsúdeným umiestneným v tomto ústave, a nie je možné preto považovať jeho prístup k žalobcovi za diskriminačný, keďže nebol preukázaný rozdielny prístup k jednotlivcovi oproti inému jednotlivcovi v porovnateľnej situácii, t.j. v tom istom ústave. Ak by aj bol rozdielny prístup iných ústavov v rozhodnom období pri povoľovaní návštevy priamym kontaktom, tento nie je možné zohľadňovať, nakoľko sa berie do úvahy iba zaobchádzanie so žalobcom menej priaznivo v porovnaní s inými odsúdenými v tom istom ústave (v porovnateľnej situácii). Nad rámec súd uvádza, že pokiaľ ide o obdobie od 01.01.2014, podľa záznamu zo dňa 08.07.2015 v Iných záznamoch (č.l. 302, 2. str.) nebola návšteva priamym kontaktom povolená žalobcovi ani v ÚVTOS F. F. - V..

62. V konaní o antidiskriminačnej žalobe musí žalobca prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii, resp. zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobca musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je niektorý z dôvodov uvedených v ustanovení § 2 ods. 1 ADZ. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania (porovnaj napr. uznesenie ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 16/2009 z 30.04.2009). V súvislosti s tým súd poukazuje na ustanovenie § 2 ods. 1 ADZ, podľa ktorého dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Citované ustanovenie § 2 ods. 1 ADZ teda uvádza dôvody, pre ktoré by mohlo dôjsť k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, a to napr. pohlavie, náboženské vyznanie, rasa, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, atď.. Žalobca však pri výroku II. žaloby neuviedol

žiaden z týchto dôvodov, pre ktoré sa domnieva, že by s ním pri povoľovaní návštev priamym kontaktom bolo zaobchádzané inak ako s ostatnými odsúdenými v porovnateľnej situácii, a aj z tohto dôvodu nemôže byť žaloba vo výroku II. opodstatnená.

63. Pokiaľ ide o výrok žaloby požadujúci, aby žalovaní v 1., 2. a 3. rade upustili od svojho konania a zabezpečili, aby neuplatňovali voči žalobcovi Rozkaz ministra spravodlivosti SR č. 16/2015, nakoľko uvedené rozhodnutie porušuje rovnaké zaobchádzanie z dôvodu diskriminácie z dôvodu veku ako aj pohlavia, ani v tejto časti nebola žaloba dôvodná.

64. V časti žaloby smerujúcej proti žalovaným v 2. a 3. rade súd žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu, že uvedený RMS č. 16/2015 upravuje o.i. spôsob, formy a postupy zaobchádzania s odsúdenými vo výkone trestu odňatia slobody, a tento preto uplatňuje v tomto prípade len ústav na výkon trestu odňatia slobody a nie žalovaní v 2. a 3. rade. Keďže žalovaní v 2. a 3. rade tento rozkaz neuplatňujú, nemôžu sa logicky ani zdržať jeho ďalšieho uplatňovania.

65. Pokiaľ ide o uplatňovanie RMS č. 16/2015 ústavom, súd má za to, že jeho uplatňovanie nie je možné považovať za naplnenie predpokladov nepriamej diskriminácie v zmysle § 2a ods. 2 ADZ, pretože prihliadanie na vek a pohlavie v danom príkaze resp. jeho prílohe je objektívne odôvodnené štatistickými údajmi a sledovaním oprávneného záujmu (bezpečnosť verejnosti, vyššie riziko u týchto skupín) a je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu. Je všeobecne známe, že medzi páchatelmi trestných činov výrazne prevládajú muži, a to muži do 40 rokov, preto je dôvodné prihliadať na štatistické údaje pridelením bodov za tieto oblasti, pretože je to odôvodnené vyšším rizikom recidívy. Rozdielne zaobchádzanie, ktoré vyplýva z rozdielnej miery rizika overiteľnej štatistickými údajmi, a ktoré je objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu, nemôže byť diskrimináciou. Nie je potom možné dať za pravdu žalobcovi, že je zo strany žalovaného v 1. rade aplikovaním rizikových faktorov v prílohe k rozkazu porušená zásada rovnakého zaobchádzania v zmysle nepriamej diskriminácie. Uvedená príloha je v súlade s legálnym vymedzením uvedeným v § 2a ods. 3 ADZ, pretože je objektívne odôvodnená sledovaním oprávneného záujmu a je primeraná a nevyhnutná na dosiahnutie takého záujmu. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že nízke riziko zlyhania (0-5 bodov) je možné dosiahnuť aj v prípade, že muž mladší ako 40 rokov dosiahne 2 body v týchto neovplyviteľných oblastiach. Totiž, i keby súd pripustil, že by takáto osoba dosiahla ďalšie 3 body v neovplyviteľných (alebo čiastočne neovplyviteľných) oblastiach ako sú 9. kvalita výchovného prostredia v detstve do 15 rokov, 10. finančná situácia rok pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, a 12. mentálna úroveň, poruchy osobnosti, stále ide len o 5 bodov, čo predstavuje nízke riziko sociálneho zlyhania. Dosiahnutie 6 bodov (stredné riziko sociálneho zlyhania) v Hodnotení rizika sociálneho zlyhania zo dňa 21.10.2015 (č.l. 367) u žalobcu bolo zapríčinené nielen 2 bodmi za vek a pohlavie, ale najmä 2 bodmi za tri a viac odsúdení, 1 bod za aktuálne odsúdenie za závažnejšiu trestnú činnosť (zločin), 1 bod za dosiahnuté vzdelanie - ukončené stredné odborné vzdelanie (SOU - bez maturity s výučným, resp. záučným listom), čo sú oblasti, ktoré boli žalobcom ovplyviteľné. Súd tiež poukazuje na Upovedomenie o výsledkoch vybavenia podnetu zo dňa 05.05.2014 (č.l. 289), v ktorom verejná ochrankyňa práv SR konštatuje, že výsledkami vybavenia podnetu sa nepreukázalo porušenie základných práv a slobôd zaručených Ústavou SR v súvislosti s predmetnou právnou úpravou a používaním dotazníka sociálneho zlyhania.

66. Nakoľko RGR č. 33/2012 a RGR č. 23/2014 sa v súčasnosti neuplatňujú, pretože boli zrušené (RGR č. 33/2012 bol zrušený RGR č. 23/2014 a RGR č. 23/2014 bol zrušený RMS č. 16/2015), nemôže sa žalobca účinne domáhať ich ďalšieho neuplatňovania. Keďže v tejto časti žaloba nebola zobrať späť, súd v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Okrem toho, aj v prípade nezrušenia týchto rozkazov, by však žaloba bola v tejto časti zamietnutá, a to z rovnakých dôvodov ako súd uvádza pri RMS č. 16/2015, nakoľko úprava hodnotenia resocializačnej prognózy bola v týchto rozkazoch obdobná, pričom v prípade žalovaných v 2. a 3. rade by bola žaloba zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko tieto uvedené rozkazy ani neaplikovali.

67. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené potom bolo potrebné zamietnuť žalobu aj vo výroku I., nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by žalovaní v 1., 2. a 3. rade akýmkoľvek spôsobom porušili zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi (t.j. ani rozhodovaním o forme návštev, ani vydaním a ani uplatňovaním uvedených rozkazov).

68. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, uplatnenú vo výroku VI. žaloby voči žalovanému v 1. rade vo výške 13.000,- eur v zmysle § 9 ods. 3 ADZ, nakoľko súd nemal za preukázané, že by na strane žalovaného v 1. rade došlo k porušeniu resp. nedodržaniu zásady rovnakého zaobchádzania voči žalobcovi, bola žaloba nedôvodná aj v tejto časti, a preto súd zamietol žalobu aj v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

69. K poukazovaniu žalobcu na disciplinárne tresty, ktoré boli uložené žalobcovi, keď vykonával trest v ústave v F. F. a ohľadom ktorých malo byť rozhodnuté, že tieto skutky sa nestali, čiže bol podľa žalobcu diskriminovaný neprávom, súd uvádza, že žalobca žiadnym konkrétnym spôsobom súdu nezrejmil, v čom má uvádzané súvislosť s prejednávanou vecou, a preto sa touto časťou tvrdení žalobcu súd nezaoberal.

70. Súd nevykonával dokazovanie navrhované žalobcom, a síce výsluch žalobcu na ďalšom pojednávaní, nakoľko žalobca bol podrobne vypočutý na pojednávaní dňa 29.03.2016. Žalobca pritom prostredníctvom právneho zástupcu ani neuviedol, k čomu konkrétne by mal byť vypočutý na ďalšom pojednávaní, keď žiadal o odročenie pojednávania dňa 06.10.2016. Ak žalobca žiadal o odročenie pojednávania za účelom predloženia listinných dôkazov, súd uvádza, že žiadosti o odročenie pojednávania z takéhoto dôvodu nebolo možné vyhovieť z dôvodu hospodárnosti a rýchlosti konania. Žalobca uvedené listinné dôkazy uvádzal na pojednávaní dňa 29.03.2016, kedy bol vypočutý. Ak aj nemal možnosť predložiť tieto listinné dôkazy na uvedenom pojednávaní (pri výsluchu uviedol, že do spisu doloží odporúčanie REC (z roku 2006-2) a správu CPT PT (2014) 07, do ďalšieho pojednávania dňa 06.10.2016 mal dostatok času ich zabezpečiť a súdu zaslať. Súd neuznal námietku právneho zástupcu, že žalobca nemá dostatok finančných prostriedkov na ich zaslanie, nakoľko za obdobie od výsluchu žalobcu dňa 29.03.2016 do pojednávania dňa 06.10.2016 doručil žalobca súdu celkom 3 zásielky prostredníctvom pošty (podania zo dňa 18.04.2016, 05.05.2016, 12.09.2016), ktorých súčasťou mohli byť aj navrhované listinné dôkazy. Najmä však súd vykonanie týmito dôkazmi nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie vo veci, keď žalobca ani neuviedol, čo z uvedených listinných dôkazov vplýva, ktoré svoje skutkové tvrdenia nimi chce preukázať.

71. Okrem toho navrhovaná Správa Európskeho výboru na zabránenie mučenia a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania (CPT) PT (2014) 07 zo dňa 24.03.2014, ktorú výbor vypracoval z návštevy SR uskutočnenej v dňoch 24. septembra až 3. októbra 2013, je verejne dostupná na stránke rokovania.sk. Správa v bode 112. konštatuje, že „odsúdení zaradení v maximálnom stupni stráženia C a väčšina väzňov s doživotným trestom v režime D1 (pozri odsek 46) spravidla nemali právo prijímať návštevy s priamym kontaktom. CPT uznáva, že v niektorých prípadoch bude z bezpečnostných dôvodov alebo na ochranu legitímnych záujmov vyšetrovania opodstatnené prijímať návštevy v kabínach a/alebo monitorované návštevy. Pre všetky zákonom ustanovené kategórie väznených osôb by však mali byť pravidlom návštevy s priamym kontaktom a „bezkontaktné“ návštevy by mali byť len výnimkou. Akékoľvek rozhodnutie o nariadení bezkontaktných návštev musí byť vždy dobre zdôvodnené a opodstatnené a musí sa zakladať na individuálnom posúdení potenciálneho rizika konkrétneho väzňa. Výbor odporúča, aby sa všetkým väzňom povolilo prijímať návštevy bez deliaceho panelu okrem jednotlivých prípadov, v ktorých by mohli nepochybne existovať obavy o bezpečnosť.“ Z uvedenej správy teda vyplýva, že výbor nevyklučuje obmedzenia pri realizácii návštev odsúdených v odôvodnených prípadoch.

72. Pokiaľ ide o Odporúčanie Rec (2006) 2 Výboru ministrov Rady Európy členským štátom o Európskych väzenských pravidlách, ktoré bolo prijaté Výborom ministrov dňa 11.01.2006, toto je zverejnené na stránke justice.gov.sk. Ani z uvedeného odporúčania však nevyplýva spôsobilosť ovplyvniť rozhodnutie súdu v prospech žalobcu, keď súd poukazuje na znenie odsekov 24.1 a 24.2. Podľa odseku 24.1, väzňom má byť povolené komunikovať písomne, telefonicky alebo inou formou s ich rodinami, inými osobami a predstaviteľmi externých organizácií a prijímať návštevy uvedených osôb a podľa odseku 24.2, komunikácia a návštevy môžu byť predmetom obmedzení a monitorovania nevyhnutných z dôvodu potrieb ďalších trestných vyšetrovaní, udržania riadneho poriadku, ochrany a bezpečnosti, prevencie trestných činov a ochrany obetí trestných činov, ale takéto obmedzenia, vrátane osobitných obmedzení nariadených súdnym orgánom, majú napriek tomu umožňovať prijateľnú minimálnu mieru kontaktu. Teda aj z citovaného odporúčania vyplýva, že výbor pripúšťa obmedzenie návštev odsúdených v určitých prípadoch.

73. Pokiaľ ide o žiadosť žalobcu, aby bol predvedený na pojednávanie dňa 06.10.2016 na žiadosť súdu, súd poukazuje na skutočnosť, že žalobcu na pojednávaní dňa 29.03.2016 (č.l. 377, 2. str.) upovedomil o tom, že ak sa chce ďalších pojednávaní zúčastniť, je potrebné, aby si zabezpečil eskortu na vlastné náklady, s tým, že jeho práva na ďalších pojednávaniach budú chránené jeho právnym zástupcom. Ak mal žalobca nejaké pochybnosti o schopnosti právneho zástupcu adekvátne ho zastupovať, nič mu nebránilo požiadať CPP o ustanovenie iného právneho zástupcu, alebo sa zastupovať v konaní sám. Obdobne, ak sa žalobca v konaní domáhal, aby mu boli doručované všetky písomnosti, ktoré budú doručované jeho právnemu zástupcovi, takáto požiadavka nemá oporu v zákone (ako v Občianskom súdnom poriadku účinnom do 30.06.2016, tak v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 01.07.2016), nakoľko v zmysle § 49 ods. 1 OSP (v znení účinnom do 30.06.2016), ako aj podľa § 110 ods. 1 CSP (v znení účinnom od 01.07.2016), ak má strana zástupcu so splnomocnením pre celé konanie, doručujú sa písomnosti len tomuto zástupcovi.

74. Súd nevykonával dokazovanie navrhnuté žalobcom, a síce prehľadmi návštev odsúdených, ktorí boli v strednom stupni stráženia v diferenciálnej skupine C v ústavoch na výkon trestu F. F. - V. a Ružomberok, ani vypočúvaním navrhnutých svedkov - odsúdených, nakoľko takéto dokazovanie by bolo zbytočným predlžovaním konania, a jeho výsledky by nemohli viesť k inému záveru súdu, a to s poukazom na vyššie uvedené závery súdu o tom, že nebolo a nie je diskrimináciou rozhodovanie riaditeľa ústavu o forme návštevy u žalobcu a zároveň že i tak pre posúdenie dodržania zásady rovnakého zaobchádzania je rozhodujúce správanie sa ústavu voči odsúdeným v ňom sa nachádzajúcim, nakoľko len tak ide o osoby v porovnateľnej situácii. Súd tiež nevykonával dokazovanie navrhnuté v podaní žalobcu zo dňa 12.09.2016, a to vyžiadanim iných záznamov od žalovaného v 1. rade, nakoľko uvedený dôkaz by nebol spôsobilý zmeniť rozhodnutie súdu. Žalobca ani nekonkretizoval, z ktorého dňa aký záznam o športovej súťaži, inej spoločenskej aktivite, kvíze atď. v iných záznamoch chýba, pričom súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené aktivity sú v iných záznamoch (na č.l. 300 a nasl.) obsiahnuté, a to napr. údaje o účasti na stolnotenisových turnajoch (napr. 10.02.2014, 22.04.2014, 16.05.2014, 23.06.2014, 31.07.2014, 07.08.2014, 11.02.2015), údaje o účasti/organizovaní vedomostného kvízu (napr. 04.06.2014, 22.08.2014, 16.03.2014), údaje o využití ústavného počítača (napr. 06.03.2014, 13.03.2014, 27.03.2014, údaje o pochvale za učebné výsledky (03.07.2014), za katolícke náboženské aktivity (12.03.2015), za organizáciu tipovacej súťaže v hokeji (29.05.2015) atď.. Najmä však súd poukazuje na to, že žalobca ani neuviedol, aké jeho skutkové tvrdenie podstatné pre rozhodnutie vo veci samej má byť uvedenými záznamami preukázané. Súd nevykonával dokazovanie pripojením trestného spisu, resp. spisu o podmienenečnom prepustení, a to z dôvodu, že by takéto dokazovanie nemalo vplyv na iné rozhodnutie súdu, keďže resocializačná prognóza podľa hodnotenia rizika sociálneho zlyhania je len jedným z východísk, z ktorých vychádza rozhodnutie súdu o podmienenečnom prepustení (okrem toho je to v zmysle § 64 ods. 1 PVTOS aj hodnotenie správania odsúdeného vo výkone väzby a výkone trestu, aktivita odsúdeného a plnenie programu zaobchádzania), čo je nakoniec zrejmé aj zo skutočnosti, že Okresný súd Trnava žiadosti o podmienenečné prepustenie napriek strednému riziku zlyhania vyhovel. Podľa ustálenej súdnej praxe nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odňal strane možnosť konať pred súdom (R 37/1993), keď strane síce zákon ukladá povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, rozhoduje súd.

75. Vykonaným dokazovaním mal súd za to, že žalobca v prejednávanej veci nepreukázal súdu skutočnosť, z ktorých by bolo možné odvodiť, že by konanie ktoréhokoľvek zo žalovaných napĺňalo znaky priamej alebo nepriamej diskriminácie, čím stratilo opodstatnenie aj požadovanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, a preto súd žalobu v celom rozsahu vo výroku I. rozsudku zamietol.

76. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

77. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

78. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

79. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaní v 1. až 3. rade boli úspešní v plnom rozsahu, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaných v 1. až 3. rade voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania každý, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. O výške náhrady trov konania každého žalovaného bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.